

ЖИВОПИС.

Провідним видом малярства в XVI-XVIII століттях бив іконопис на дереві, а в XIX столітті – на склі (Гургула, 1929). Твори темперного малярства XVI-XVIII століть практично не збереглися, але ті, що дійшли до нас, дають змогу виявити в них самобутні та стилістичні особливості. Давні твори як правило не датовані і анонімні. В іконографії простежується інтерпретація канонічних зразків. Типажі на іконах близькі до народних. Колорит побудований на гармонійному співвідношенні блідо-рожевих, блакитних, зелених, чорних та білих кольорів. Домінуючим часто виступає білий колір.

Гуцульський живопис на склі характеризується яскравим колоритом, площинністю зображення, багатю декоративністю. Основою зображень є графічна лінія, обмежена палітра локальних кольорів у співвідношенні червоного (є переважаючим), синього, зеленого, білого, жовтого. Доповненням є декоративні мотиви рослинного походження — лінії, дзвіночки, тюльпани.

Як вже зазначалось, визначальним засобом творення образу на склі були лінії, якими обкреслювали силует фігури, риси обличчя, виявляючи найхарактерніше без зайвих подробиць. Всі ікони малювались на гутному склі. Кольори накладались від найясніших тонів до темних. Занепад живопису на склі наступив у кінці XIX століття.